

Bert McAllister este fél kilenc körül érkezett meg a 20.000 fős városkába Londontól nyugatra. Szeretett sötétedés után érkezni, mert ilyenkor nem kellett fürkésző tekintetek kereszttüzeiben eljutnia a vasútállomástól a panzióig, ahol átmenetileg szobát foglalt. Nem mintha ő maga feltűnő jelenség lett volna, bár termete magas, szikár és gerince egyenes volt 45 éves korára is. Galambszürke kabátja sem vonta magára az emberek figyelmét, de nem ez volt a helyzet két igen régimódi, szíjakkal átkötött, kopott bőröndjével. Furcsa, ódivatú formájuknak és annak a ténynek köszönhetően, hogy nem lehetett őket divatosan gurítani, hanem cipelni kellett, mindig mindenhol feltűnést keltettek. Ráadásul a cipelésük komoly fizikai megterhelést jelentett. Bert sokszor káromkodott is, mert egyszerűen nem tudta elfogadni aényt, hogy ilyen nehéznek kell lenniük, annak ellenére, hogy nem volt bennük semmi.

Mivel Bert nem szerette a feltűnést, igyekezett a nehéz bőröndöket a tőle telhető legnagyobb könnyedséggel vinni. Szerette volna, ha legalább amiatt nem szánakoznak a járóelők, hogy láthatóan alig bírja el őket. Szerencsére a jótékony sötét most is segített szinte észrevétlennek maradnia. Tudta, hogy épp elég kérdést vet majd fel a tevékenysége, legalább az első pár napot szerette volna nyugodtan eltölteni a városka megfigyelésével és a bolt kialakításával.

Bert odaért Laura panziójához, belépett az ajtón, és körülnézett. A recepció és környezete otthonosan, a vidéki Anglia stílusának megfelelően volt kialakítva. Sötét faborítás védte a falakat, a székek, fotelek pedig vöröses-zöldes növénymotívumokkal díszített, vastag, bársonyos szövettel voltak bevonva. Bert nagyvárosi ízlésének egy kissé nehéz volt a berendezés, de legalább a sokszor használt vadásztróféákat elkerülték, amiért őszintén hálás volt a tervezőnek. A bal oldali helyiségből nevetés és pohárcsörgés hangját hallotta, a vastag ajtófélfa belsején pedig lobogó tűz fénye játszott. Bert fázott egy kicsit, ezért örült a hely melegségének. A fények tompák és nagyon sárgák voltak, ami még otthonosabbá és megnyugtatóbbá tette az előteret.

Odament a recepcióhoz, és letette a bőröndjeit a díszesen faragott, magas pult előtt. Már éppen elkezdte keresni a csengőt, amikor egy 7-8 év körüli kislány lépett be a pult mögött lévő ajtón át a helyiségbe. Mivel nem volt túlzottan magas, ezért Bert először csak a feje búbját látta. A kislány feje hirtelen a pult fölé került. Bert arra tippelt, hogy a pult mögött van egy sámlis vagy valami doboz, amire fel tudott állni, hogy kilásson. A kislánynak, aki Emilyként mutatkozott be, világosbarna haja volt, és mosolygós, kék szemei.

– Szervusz, Emily! Esetleg tudnád hívni a szüleidet? – kérdezte udvariasan Bert.

– Hívjon csak Emmynek, úgy rövidebb – mosolygott Emily, majd várakozóan nézett Bertre.

– Rendben, Emmy, kérlek, hívd ide apukádat!

– Őt nem tudom idehívni, mert elment egy másik névvel, akit jobban szeretett, mint anyut. Sajnos van olyan, hogy a felnőttek már nem jönnek ki egymással, de ez nem az én hibám volt. Engem apu most is nagyon szeret, mindig küld nekem ajándékot meg fotókat Amerikából – magyarázta kedélyesen.

Bert megrökönyödött, és hirtelen nem jutott szóhoz, aztán úgy döntött, hogy ha a kislány ilyen nyitottan és gond nélkül beszél minderről, akkor neki igazán nem kell kellemetlenül éreznie magát.

Ebben a pillanatban belépett egy alacsony, kedves, manókinézetű nő ugyanazon az ajtón, amelyen át pár perce Emmy is megjelent. A nőnek rövid, természetes vörös haja, nagy, kíváncsi, kék szeme és kerek arca volt. Amint meglátta Emmyt, egyből elmosolyodott, majd Bertre nézett.

– Jó estét! A nevem Laura. Elnézést, remélem, nem vár hosszú ideje! – szólalt meg vidám hangon. – Sok dolgom volt a konyhában, a fiúk – mutatott a bal oldalon lévő helyiség felé, ahonnan továbbra is harsány nevetés és pohárcsörgés hallatszott – nagyon éhesek, és ilyenkor nagyon türelmetlenek is.

– Nem, dehogy.

Bert nem tudta megállni, hogy ne mosolyodjon el ő maga is. A nőnek és a kislánynak olyan ellenállhatatlanul vidám kisugárzása volt, hogy még az ő búskomorságát is sikerült áttörnie.

– Jól elbeszélgettünk Emmyvel.

A nő rámosolygott a kislányra, és megsimogatta a fejét.

– Abban biztos vagyok – kacagott fel. – Remélem, egyelőre megúsza a mélyinterjút!

– Egyelőre – dörmögte Bert.

– Kérem, ezt a papírt töltsse ki, a 22-es szoba lesz az öné. Madeleine majd felkíséri.

Amíg Bert kitöltötte a papírokat, Emmy elszaladt, és egy 50 körüli, teltkarcsú, morcos tekintetű nővel jött vissza, aki Madeleine-ként mutatkozott be. A nő elvette Berttől az egyik bőröndöt, de ahogy megpróbálta felemelni, kétségbeesetten felnyögött.

– Mit hozott ebben? Aranyat? Olyan, mintha fémmel vagy kővel lenne tele. Sosem láttam még ilyen nehéz bőröndöt! – méltatlankodott.

– Ez biztosan varázsbőrönd! – lelkesedett Emmy, Bert szíve pedig kihagyott egy ütemet a meglepetéstől. – Biztos csak az tudja vinni, akihez tartozik, így sosem lehet ellopni! – folytatta a kislány.

Bert meglepődve nézett rá egy pillanatra, de aztán gyorsan újra közömbös arcot vágott. Biztos volt benne, hogy az éles szemű lányka tekintetét nem kerülte el meglepett arckifejezése.

– Majd én felviszem őket, hagyja csak! – és kivette Madeleine kezéből a bőröndöt.

– Jó éjszakát, Mr. McAllister! – köszönt el Emmy, és eltűnt a pult mögötti ajtón át.

Bertet megint meglepte a kislány. „Honnan tudja a nevemet? – tűnődött magában. – Biztosan leolvasta a papírról, amit kitöltöttem.”

Madeleine a második emeletre vezette, ahol a lépcsőtől balra a második szoba volt az övé. A nő kinyitotta a zárat, majd Bert kezébe adta a kulcsot.

– Ha bármire szüksége lenne, kérem, szóljon! A reggelit fél nyolc és tíz óra között szolgáljuk fel abban a helyiségben, ahol a naplopók zajonganak ma este. Jó éjszakát!

Ezzel Madeleine kilépett az ajtón, és becsukta maga mögött.

Bert örült, hogy végre egyedül lehet. Körülnézett a tiszta, rendezett szobában. A fürdőben egyszerű fehér csempe volt, klasszikus formá-

jú csaptelepek és kék-fehér csíkos, puha törülközők. Fürdőkád nem volt, csak zuhany, pedig sokért nem adta volna, ha belefekhet egy kád forró, illatozó vízbe. Mindig imádott fürdeni. Ez a reggeli szertartás része volt. Egy óra a meleg fürdőben, és mire kiszállt, addigra pontosan tudta, hogy hogyan akarja folytatni a regényét. Persze ez akkor volt, amikor még íróként kereste a kenyerét, és Sophie még élt. Az az élet eltűnt Berttel, az íróval, a feleségével és a könyveivel együtt. Csak a fürdés maradt meg, arról nem tudott lemondani.

– Hagyd a múltat! – szólt magára ingerülten.

Kilépett a fürdőszobából, és odament az egyik bőröndhöz. Kinyitotta, de a bőrönd teljesen üres volt, ezért hatalmasat káromkodott és becsukta.

– A személyes holmijaimat! – adta ki az utasítást hangosan, és újra kinyitotta a bőröndöt. Ekkor az egyik sarokban ott találta az árválkodó neszesszerét és a hálóruháját. A bőrönd ezektől eltekintve teljesen üres volt. Kivette a pizsamát és a neszesszert, bevonult velük a fürdőbe, és csak remélni tudta, hogy az ingerültsége ellenére tud majd aludni.

Bert másnap reggel fél kilenckor ébredt, gyorsan lezuhanyozott és felöltözött, mert tudta, hogy sok teendő vár még rá. Amint leért az étkezőbe, meglátta Emmyt és Laurát, ahogy sietősen és jól összeszokottan repkednek az asztalok között. Ahogy tegnap is érezte, volt bennük valami, amitől az embernek jókedve lett. Emmy bájosan csevegett a vendégekkel, akik nagyon szórakoztatónak találták a gyors észjárású, szókimondó kislányt. Laura időnként rászólt, hogy hagyja a vendégeket enni, ilyenkor Emmy udvariasan elköszönt, és már sietett is a konyhába az újabb teáért vagy kávéért. Nagyon ügyes volt a korához képest.

Bert leült az egyik boksza az ablak mellé. Nem akart középre ülni az asztalokhoz. Csendre és magányra vágyott, ez is megmaradt írói természetéből. Elvette a szomszéd asztalról az aznapi újságot, és körülnézett az étkező/bárban.

A helyiség nem volt nagy, a berendezés stílusa pedig sokban hasonlított a recepció stílusához. Tizennégy darab négyszemélyes asztal és hat hatfős bokszt állt a vendégek rendelkezésére. A chavingek a tojásrántottával, virslivel és az elmaradhatatlan paradicsomos babbal a bárpuhától balra voltak elhelyezve egy hosszú asztalon, az italok, mint a gyümölcslé, a tea és forró tej, pedig balra. A helyiség közepén egy látványos nyitott kandalló állt, ahol most is ropogott a tűz. Bert tekintete a zöld-piros skót kockás függönyökre tévedt, amelyeket egy piros masni tartott az ablak két oldalán. „Olyan, mintha itt folyton karácsony lenne, már csak a Télapó és Krampusz hiányzik, meg persze Rudi a szánnal” – gondolta gunyorosan.

Szerencsére Emmy és Laura annyira el voltak foglalva a többi vendéggel, hogy észre sem vették Bertet. A férfi szándékosan akkor ment ételért és italért, amikor a nő és a kislány épp a konyhában voltak, és remélte, hogy nem is kell velük beszélnie a reggeli alatt.

Megint bekapcsolt benne a régi program, és ahogy régen, most is szemügyre vette az embereket. Volt az étkezőben egy fiatal pár, úgy tűnt, mintha nemrég házasodtak volna, mert fehérarany karikagyűrűjük frissen, fényesen ragyogott az ujjukon. Bert a saját gyűrűjére gondolt, és Sophie-éra, amiket mindig a kabátja vagy a zakója belső zsebében hordott. Gyorsan elhessegette borús gondolatait, és inkább a többi vendégre koncentrált.

Az ételekhez legközelebb egy természetes asszonyság ült, kicsi, vékony, jelentéktelen kinézetű férjével. A férfi alig lehetett több hatvan kilónál, a nő pedig úgy száz-százötven kilót nyomhatott. Olyanok voltak, mint egy karikatúra. A nő folyton festett szőke haját igazgatta, mohón evett, és két falat között erősen szuszogott, amit a mellén lévő hatalmas, lapos, sötétzöld malachitmedál ütemes emelkedéséből és süllyedéséből lehetett látni. A férfi előtt csak egy kávéscsésze és egy pohár narancslé volt. A kicsi ember nem vett tudomást sem a feleségéről, sem az ételekről, sem úgy általában a világról. A kezében egy hatalmasra kitért napilappal elrejtette magát a többi ember elől.

A furcsa pár mellett lévő asztalnál egy magányos férfi üldögélt. Görögös arcéle, ültében is nyilvánvaló magassága és hullámos sötétbarna haja kifejezetten jóképűvé tette. Sötét öltönyéből és drága ka-

rójából ítélve üzleti úton lehetett. Mivel ez a kisváros meglehetősen jelentéktelennek számított, ahol kimagasló jövedelmet biztosító üzletek nem teremnek minden bokorban, ezért Bert gyanította, hogy a férfi átutazóban volt.

Az üzletembertől két asztalra egy négyfős mozaikcsalád foglalt helyet. A negyvenes évei végén járó, divatos színekbe öltözött férj csendes közömbösséggel figyelte két nyolc-tíz éves fiát, akik szemmel láthatóan meg voltak sértődve az apjuk mellett ülő fiatal nőre. Az asztaluknál vágni lehetett a feszültséget, miközben az apa az aznapi programot ismertette: vásárlás a piacon, ebéd egy kirándulóhajón a folyónál, utána pedig városnézés. A gyerekeket nem érdekelte sem a program, sem pedig a társaság hölgytagja, akivel kénytelenek voltak osztozni az apa figyelmén. Egykedvűen tömték magukba az újabb és újabb péksüteményeket, és félhosszú szőke hajukkal igyekeztek elszigetelni magukat a felnőttektől. A huszonöt-harminc év körüli nő kihívóan közszemlére tett dús dekoltázsa nem tudta elterelni a figyelmet az arcvonásain tükröződő sértődöttségről és keménységről. A programok felsorolása alatt egyszer sem nézett fel asztaltársaira, hosszú, halvány rózsaszínre festett körmeivel a bal kezén csillogó, természetes gyémánttal díszített eljegyzési gyűrűjét babrálta.

Ekkor Laura lépett ki a konyhából, és letett egy csésze gőzölgő eszpresszót az üzletember kinézetű férfi elé. A férfi rámosolygott a nőre, aki kissé elpirult, és gyorsan megindult Bert felé.

Laura aznap reggel smaragdzöld színű blúzt viselt, kényelmes farmert és egy halvány rózsaszín balerinacipőt. Ahogy odaért Berthez, vidáman elmosolyodott.

– Jó reggelt! Hogy aludt? – kérdezte élénk, kissé hadaró stílusában.

– Remekül, köszönöm – hangzott Bert kimért válasza.

– Hát, nem alhatott jól, ha ennyire morcosan ébredt. Azt hitte, hogy ha megpróbál feltűnésmentesen egy újság mögött reggelizni, akkor nem veszem észre? – kérdezte Laura mosolyogva.

Bertet bosszantotta, hogy ez a nő és a kislány mindent észrevett és kimondott, akkor is, ha az kényelmetlen volt a többieknek. Szerinte

ez nem vallott jó modorra. Őt úgy nevelték, hogy vannak dolgok, amikről egyszerűen nem lehet és nem is kell beszélni.

– Én mindig ilyen vagyok – mondta Bert, és tekintetét visszafordította az újságjára, remélve, hogy ezzel elejét veheti a további beszélgetésnek. A halvány reménysugár azonban hamar szertefoszlott, ahogy Laura a férfi kelletlenségétől nem zavartatva magát folytatta a beszédet.

– Szóval mit hozhatok? Eszpresszó, tejeskávét? – kérdezte.

Bert felnézett az újságjából, és odabökte:

– Egy tejeskávét kérek.

Aztán megint visszabújt az újság biztonságos fedezékébe. Megkönnyebbülten érezte, hogy Laura elment végre, de tudta, hogy nemsokára visszatér a kávéjával. Tévedett. Emmy jelent meg, és oldalról bepillantott az újság mögé.

– Jó reggelt! – mosolygott Bertre.

– Jó reggelt, Emmy! – válaszolt Bert még mindig morcosan.

A kislány letette a kávéját, és visszafordult a férfihoz.

– Tudtad, hogy Madeleine még mindig nem tért napirendre a bőrröndöd felett? – kérdezte meglepő választékosággal.

Bert nem tudta elképzelni, hogy a kislány honnan veszi ezeket a kifejezéseket.

– Tényleg nem? Pedig nincsen bennük semmi különleges.

– Nem hiszem. Szerintem varázs bőrröndök, de Madeleine váltig állítja, hogy te egy aranycsempész vagy – csicssergett a kislány.

Bert most már tényleg nagyon szeretett volna egyedül maradni, a bőrröndök témáját pedig még annál is jobban szerette volna lezárni.

– Emmy, még egy csomó cikket el kell olvasnom, kérlek, most hagyd magamra, rendben?

Emmy arcán olyan csalódottság tükröződött, mintha becsapták volna előtte egy cukorkabolt ajtaját. Kissé duzzogva megfordult, és bevonult a konyhába. Bert remélte, hogy e miatt az akciója miatt a kislány a jövőben távol marad tőle. Egy negyedóra múlva az ebédlő kiürült, és Bert is feltápáskodott. Tizenegykor találkozója volt egy ingatlanügynökkel, aki üzlethelyiségeket és bérbe adó lakásokat mutogat majd neki. Tudta, hogy minél előbb megtalálja a megfelelő la-

kást és üzletet, annál kisebb az esélye, hogy kínos kérdésekre kelljen válaszolni, mint öt évvel ezelőtt, amikor még nagyon tapasztalatlan volt.

Az ingatlanügynököt Peter Swannak hívták. Kicsi, köpcös, nyughatatlan emberke volt. Folyton beszélt, minden 10 percben legalább egyszer csöngött a telefonja, és állítása szerint minden hívás nagyon fontos volt. Már délután három felé járt az idő, Bert és ő hat üzlethe-lyiséget néztek meg, amelyek közül Bertnek kifejezetten megtetszett egy. Ez volt az egyik legolcsóbb, ezért az ingatlanügynök minden-képpen egy másikra szerette volna rábeszélni kliensét. Kereskedel-mi szempontból igaza is volt, hogy egy üzlet jobb, ha a főutcán van, mint ha egy szűk mellékutcában, de Bert nem egy szem előtt lévő helyiséget keresett. Ráadásul ehhez a bolthoz egy lakás is tartozott az emeleten, ami folyamatos felügyeletet biztosított Bertnek a bolt felett, és segített, hogy minél észrevétlenebb maradjon. Tudta, hogy maximum hat-hét hónapot fog itt tölteni, ez alatt pedig jobb rejtőz-ködni. Amíg az ingatlanügynök az újabb telefonját bonyolította, már határozott is. Ahogy a férfi befejezte a beszélgetést, Bert közölte vele a döntését.

– A Blacksmith utcai üzletet választom, és felette a lakást, kérem, hogy beszéljen meg nekem egy találkozót a tulajdonossal!

Az ingatlanügynök képe egy kissé elkámpicsorodott. Ezt az ingat-lant ugyanis csak azzal a szándékkal mutatta meg, hogy a többi jobb színben tűnjön fel kedvezőbb elhelyezkedésük és tágasabb, világo-sabb tereik miatt. Bert határozottságával azonban nem tudott mit kezdeni, ezért úgy döntött, minél hamarabb egy új üzlet felé veszi az irányt. Megígérte, hogy még aznap telefonálni fog a találkozóra kapcsolatban, és gyorsan elkészönt.

Miután elbúcsúztak, Bert elővette a térképet, amit a panzióból hozott el, és úgy döntött, felfedezi egy kicsit a városkát. Elindult a sétálóutca felé, azt tervezte, hogy megpihen majd a városháza előtti kis téren egy padon. Ahogy átvágott a téren, megtetszetek neki az elegáns, palladi-ánus stílusú épület előtt álló öreg platánfák. Szerette a platánokat.

Kis korától kezdve Párizsban élt, egészen Sophie haláláig, és annyi bizonyos, hogy aki akár csak egy évet is eltölt a szerelem és a kultúra fővárosában, menthetetlenül szerelemre lobban a platánok iránt is. Lassan sétált a jó kedélyű utcákon, mellette kerékpárosok suhantak el, a boltokból az angolokról szóló sztereotípiát meghazudtoló, kedélyes beszélgetések hangjai szűrődtek ki. Különösen megtetszett neki egy pékség, ahová be is tért egy kis harapnivalóért. A világos fenyőből ácsolt pult mögött egy huszonéves, pirospozsgás, kissé duci lány szolgálta ki a vevőket. Bert előtt egy hatvan körüli, elegánsan öltözött asszonyság és egy harmincas, festékes munkásruhában lévő fiatalember állt. A pultban különféle finomságok sorakoztak, volt ott legalább ötféle pogácsa, hosszabb-rövidebb bagettek, kiflik, parasztkenyerek. Szerencsére a szörnyű fagyasztott bourekasok és társaik hiányoztak a kínálatból. A hátsó helyiségből egyszer csak egy negyven év körüli alacsony, vékony emberke lépett elő kezében egy nagy tálca frissen sült burgonyás pogácsával. Pár pillanat alatt az egész helyiséget betöltötte a friss finomság illata. Bert gyomra is megkordult, és elhatározta, hogy akármeddig is panaszkodik a természetes asszonyság a fiatal lánynak, bizony kivárja a sorát egy jóképű pogácsáért. Szerencsére a hölgynek megcsörrent a mobiltelefonja, amit nagy sóhajtozások közepette előtűrt középbarna, szebb napokat látott Chanel táskájából a szemüvegével együtt. Az igen hangosra beállított hagyományos, éles csengőhang még fájdalmasabban és irritálóbban szólt, ahogy a telefon előkerült a táskából, majd az apró fekete bársonytokjából. Mindenki egyre idegesebben forgatta a szemét, mire a nő végre feltette a szemüvegét, hogy megtalálja a hívásfogadás gombot, és felvette a telefont. A hirtelen csend a látványos megkönnyebbülés kifejezését hagyta az arcokon. A lány a festékes munkásruhába öltözött fiatalemberhez fordult egy kedves mosollyal, az idősebb nő pedig hangos sápirozással elhagyta a helyiséget. Nyilvánvaló volt, hogy mostantól a hívót fogja szórakoztatni véget nem érő panaszáradatával. Bertnek jólesett, hogy csendben szemügre vehette a lányt a pult mögött. A hangja barátságos, de határozott, a mozdulatai pedig elképesztően hatékonyak és kecsesek voltak. Miközben csomagolta a férfi bagettjét és 15 dkg tepertős pogácsáját, fejben kiszámolta az összeget is. A lány

duci testalkata ellenére olyan volt, mint egy légies műkorcsolyázó, aki csak siklik a jégen, és látszatra mindenféle erőfeszítés nélkül, játszi könnyedséggel végigviszi a mozdulatsort, amit már milliószor begyakorolt. A munkásruhás férfi is elbűvölve nézte a lány mozdulatait, és Bertnek feltűnt, hogy nem akarózik neki elhagyni a helyiséget akkor sem, amikor már régen a kezében volt, amiért jött. Bert megértette őt, mert miután ő is megkapta a pogácsáit, még neki sem volt kedve odébbállni. Tetszett neki a hely, és szerette volna még tovább nézni a lány kecses mozgását. Mivel azonban már hárman is bejöttek a kis helyiségbe, és alig fértek el, gyorsan elköszönt, és kilépett az őszi napsütésbe.

A városháza már nem volt messze, ezért úgy döntött, hogy a két pogácsát az előtte lévő téren, a platánok árnyékában fogyasztja el. Útközben elhagyta a mozi modern épületét, egy általános iskolát, ahol nyilvánvalóan szünet volt, mert a kerítésen át látta a gyerekeket az udvaron. Az volt a furcsa, hogy míg egy évtizede a gyerekek még futkároztak az udvaron, ma vagy kisebb csoportokba verődve beszélgettek, vagy valamilyen kütyüt nyomkodtak magányosan vagy társas magányban. Bertnek sohasem volt erőssége a technika, a számítás-technikai problémákat rendszerint a barátja, Pierre oldotta meg neki.

Emlékeiben elmerülve megérkezett a térre. A klasszikus macskakövel burkolt, platánokkal szegélyezett, focipálya nagyságú tér mindössze egy negyedét használhatták az engedéllyel rendelkező autósok, a többi kizárólag a gyalogosok számára volt fenntartva. A városháza előtt két sorban parkoltak az autók, a parkolókat kizárólag az ott dolgozók használhatták. A díszes épülettel szemben pedig az iparművészeti főiskola angol barokk épülete állt, oszlopai között egy hatalmas molinóval, amely kék és lila írott betűivel a minden hónap első hétfőjén megrendezett iparművészeti vásárt hirdette. A tér tele volt érdekes kinézetű, hatalmas mappákat cipelő, dohányzó és mindenféle színes ruhákat hordó fiatalal. Bertet egészen fellelkesítette a látvány. Nagyon érdekes volt a kontraszt a városházára igyekvő vagy onnan éppen távozó, öltönyös, kosztümös hivatalnoksereg és a feltűnő ruhákban járó, felszabadult, már-már a polgárpukkasztás szintjéig magamutogató művészpálánták között. Mintha az élet egyik legnagyobb

dilemmája öltött volna fizikai alakot a két épület szembenállásában és a köztük lévő térben. Bert önkéntelenül is elmosolyodott. Ezzel a dilemmával ő is szembetalálta magát tizenhét évvel ezelőtt, amikor a jól fizető, szülei kívánságára választott jogi pályát felcserélte az írásra. Még ma is emlékszik az apja keserű, méregetszerű mondataira: „Nem vagy annyira tehetséges, hogy ebből megélj. Ha eléggé tehetséges lettél volna, akkor az már egészen kicsi korodban kiderült volna.” Visszaemlékezett békés anyja csendes kétségbeesésére is, amely nem szavakban, hanem állandósult szorongásban és aggodalomban öltött testet, amelynek természetesen kizárólag Bert volt az okozója. Apja persze nem tudta, hogy Bert írt már korábban is novellát, már tizenpár évesen, de senkinek sem mutatta meg, csak egyetlen embernek, a vívőedzőjének, aki nagyon tehetségesnek tartotta a fiút.

Bert akkor huszonnyolc éves volt, de még sokáig tartott, amire ő maga is képes volt elfogadni, hogy hivatásos író lett, és leküzdötte anyjától örökölt féltékenységét. Rájött, hogy írónak vagy egyáltalán művésznek lenni annyit jelent, mint a legbelsőbb énünket pőrén kitérni a világ felé. Ennél félelmetesebb dolog pedig kevés van. Pajzs és páncél nélkül kimenni a világba, és állni a rosszsallás, a kritikák, a kifejezett rosszindulat fegyverei ütötte mély sebeket hatalmas bátorságra vall. Bátorságra, amelyet a világ sokszor lenéz és elbagatellizál, még jobban elbátortalanítva az amúgy is sebektől vérző művészt. Aztán a szerencsésebbeket megtalálja a siker vagy valaki, aki a hitével, az elismerésével begyógyítja a fájó sérüléseket, és kialakul a lelken egy átlátszó páncél, amely elég erős, hogy védjen a komolyabb sérülésektől, de eléggé átlátszó, hogy az az íz, az a személyiség, ami az embert egyedivé teszi, átragyogjon rajta. Bertnek ez a gyógyír Sophie volt. A dilemmát, hogy elrejtse-e önmagát, és betagozódjon-e a sikeres, jó anyagi körülményeket biztosító jogásztársadalomba, vagy vállalja az elszegényedés kockázatát, önmaga felfedezését és felfedését, végül Sophie döntötte el. Amikor már-már feladta az álmait, akkor találkozott harmincévesen az akkor huszonhét éves lánnyal, aki magánórákat adott művészettörténetből.

Sophie elolvasta a kudarcoktól meggyötört Bert néhány írását, és egyből érezte, hogy Bert McAllister írónak született. Az együtt töl-

tött évek alatt aztán Sophie arra is rájött, hogy Bert író volt, de a legrosszabb fajtából. Olyan író, aki mindenkit rákényszerített arra, hogy az éppen aktuális könyve szereplőivel ugyanannyira együtt éljen, mint vele magával. Ahogy karrierje kiteljesedett, teljes figyelmét a történetei, a szereplői kötötték le. Egy dolog zavarta csak meg e különös kapcsolatot a hivatásával, ez pedig Sophie, a felesége iránt érzett szerelme volt. Sophie volt a tökéletes nő a számára, aki elviselte, hogy amikor Bert írt, akkor a huszadik kérésre sem jött az ebédlőbe, hogy együtt elfogyassák az oly sok gonddal elkészített ebédet. Sophie mégis töretlen lelkesedéssel olvasta az épp elkészült szövegrészletet a kihűlt leves felett, amikor Bert egy órával később előjött a dolgozószobájából, és egy szó nélkül melegítette újra az ételt. A nő gyorsan megtanulta, hogy az olyan csak frissen, melegen finom dolgokat, mint a steak, nélkülözze a repertoárjából. Sophie szerette Bertet, és tisztában volt vele, hogy a zárkózott, kissé mélabús, de hihetetlenül kreatív férje is imádja őt. Nem volt nő, akinek több szabadsága lett volna, mint neki, és akit jobban támogatott volna a férje, mint őt. Bert nem igényelte, hogy Sophie otthon üljön, amíg ő írt, vagy hogy mindennap főzzön. Úgy gondolta, hogy ahogy neki is fontos a saját hivatása, úgy Sophie-nak is az övé. Szórakozottsága ellenére igyekezett figyelni a feleségére, és minden este úgy intézte, hogy legyen legalább 3-4 óra, amit zavartalanul együtt tölthettek. Bert minden kapcsolatát felhasználta, hogy segítsen a feleségének bejutni a legjobb iparművészeti iskolába mint tanár, és nagyon büszke volt rá, amikor először meglátta őt a pulpituson.

Sophie-nak a művészettörténet volt az élete, már egészen kis kora óta elbűvölték a festmények, grafikák. Míg a szüleit csak és kizárólag az ajándékboltok lelkesítették egy-egy családi utazáson, addig Sophie már négyévesen tátott szájjal bámulta a Dávid-szobrot, később pedig nem tudott betelni az impresszionisták vagy a fauvisták műveivel. Igen vicces volt, hogy míg Sophie-t a szülők kényszerűségből vitték el a különböző múzeumokba, mert nem volt őt kire hagyni, ő volt az hármójuk közül, akit a leginkább érdekelt a művészeti.

Sophie volt Bert legnagyobb rajongója és legkeményebb kritikusa is egyben. Nem volt stilisztikai hiba, elírás vagy oda nem illő stílusér-

tékű szó, ami elkerülte volna a nő éles, harmóniára törekvő szemét. Tökéletes ritmus- és arányérzéke volt, elképesztően ráérezett arra, hogy Bert milyen hangulatot akart közvetíteni egy-egy bekezdéssel, és egyből kiszúrta, ha valami túl sok vagy túl kevés, esetleg kissé döcögős volt. Bert azt utálta a legjobban, amikor elfáradt egy kisé, és ezért elsiette egy-egy esemény vagy valamilyen regénybeli környezet leírását, Sophie pedig kíméletlenül rámutatott a trehányságára. Ebből rendszerint vita kerekedett, mert Bert egóját igencsak sértette, hogy lustaságon kapták, de az egyébként simulékony természetű Sophie a művészetben nem ismert kegyelmet. Ilyenkor a nő, mint Athéné, tiszta fejjel, hidegen és túpontosan analizálta a szöveget, kíméletlenül Bert tudomására hozta ítéletét, és határozott iránymutatást adott arra nézve, hogy hogyan lehetne kijavítani a hibát. Bert tisztában volt vele, hogy milyen felbecsülhetetlen értékű kincse van a felesége személyében, ezért is fáj annyira az elvesztése.

Mióta Sophie nem volt vele, nem is írt egyáltalán. Olyan érzése volt, mintha a felesége a társszerzője lett volna az összes könyvének, mintha az őrangyala lett volna írói karrierjének. Nélküle már nem is akart írni, a lényeg elveszett.

Bert emlékezését dudaszó szakította félbe, egy biciklis művészpálan-
ta és egy öltönyös, fekete városházi egyenautóban ülő középkorú úr
szólalkozott össze a biciklis vélt szabálytalanságán. Bert elmosolyo-
dott. Sejtette, hogy a téren, a két világ határán, mindennaposak voltak
az ilyen esetek, hiszen sehol máshol nem volt ennyire látványos a két
élet- és szemléletmód közötti különbség. A biciklis gyorsan elfordult
egy kis mellékutcába, az autó pedig továbbhajtott a folyó irányába.
Bert úgy érezte, eleget nézelődött már, és a pogácsák is elfogytak,
ezért rövid térképoltvasás után elindult a folyó felé. Ahogy ballagott
a késő délutáni napfényben, az agya megint az emlékei között kalandozott.

Az elmúlt öt évben Bert már hat vagy hét különböző helyen élt. Nem is emlékezett pontosan. A városok, az utazások és az emberek össze-
keveredtek az emlékezetében. Időnként nagyon bosszantotta, hogy